

[Hanne Severinsen]

ne høre, hvad man siger ude omkring på institutionerne. Nu da vi har fået en ny styrelseslov, skulle de jo gerne have indflydelse på, hvordan en sådan ansættelsesbekendtgørelse kommer til at se ud.

Fru Sonja Mikkelsen sagde, at med den regering, vi har nu, var der ingen grund til at lave lovgivning om det. Jeg vil omvendt sige, at med den regering, vi har nu, er vi 89 medlemmer af Folketinget, der ikke ved ret meget om, hvad der foregår, og netop derfor synes jeg, det er et udmærket initiativ, at SF nu får dette spørgsmål bragt op i Forskningsudvalget, sådan at man kan diskutere, hvordan ansættelsesbetingelserne og ansættelsesbekendtgørelsen skal udformes.

Vi vil derfor se meget positivt på begge forslag, uden at vi dog binder os på forhånd.

Kirsten Madsen (FP):

Fremskridtspartiet mener om de to beslutningsforslag, nr. B 58 og B 59, at der er mange gode intentioner i begge forslagene. Der tales stadig mere om kvaliteten af forskningen, hvilket er meget forståeligt, når man betænker, hvad denne forskning koster. Der er jo ofte tale om beløbsrammer omkring en kvart million kroner for et forskerår, så det er meget forståeligt, at der ønskes noget til gengæld. Derfor er det selvfølgelig meget vigtigt at være opmærksom på de mekanismer, der fremmer kvaliteten.

En af de vigtige mekanismer er det forhold, at forskere i forbindelse med ansøgning om forskningsbevillinger og stillinger m.v. får deres indsats vurderet af sagkyndige fagfæller. Der er meget, der tyder på, at denne mekanisme fungerer dårligere i Danmark end i andre lande, som Danmark normalt sammenligner sig med. I tilfælde af afslag gives der i Danmark sædvanligvis kun en meget kort begrundelse. Ansøgeren kan derfor ikke vide, om ansøgningen blev anset for fuldstændig umulig, eller om der var mindre mangler, der, hvis de blev rettet, kunne give et mere positivt resultat. Der vil med denne praksis nemt kunne opstå mistanke om mindre saglige grunde til afslag.

Praksis vedrørende brug af sagkyndige uden for rådets kreds til vurdering af ansøgningerne er forskellig fra råd til råd. Nogle råd har etableret en praksis, hvor sagkyndige udtaler sig om den enkelte ansøgnings kvalitet, hvorefter

rådet træffer afgørelse på baggrund af disse udtalelser. I andre forskningsråd er det rådet selv, der foretager vurderingen, selv om det som regel højst rummer en enkelt sagkyndig på det pågældende område. I begge tilfælde er de danske forskningsråd sakket bagud i sammenligning med forskningsråd i andre lande. Deri er jeg enig.

Det er efterhånden blevet almindelig praksis både i USA og de fleste europæiske lande, at ansøgninger over en bagatelgrænse, altså store beløb, vurderes af sagkyndige uden for rådets kreds, før rådet træffer sin afgørelse. Udenlandske sagkyndige trækkes ind i disse vurderinger for at sikre en passende bredde bag ekspertisen i vurderingen.

Danske forskere med forskning, der er internationalt synlig, modtager jævnligt henvendelser om at foretage sådanne vurderinger. Efter international praksis siges der, at man ikke honorerer et sådant arbejde; det er der jo nu blevet sat spørgsmålstegn ved af ministeren. I USA bliver disse sagkyndige vurderinger altid vedlagt svaret. Dette har en stor opdragende virkning: ansøgerne vil få at vide, hvilke mangler der var i deres ansøgning, og muligvis ændre dem ved en senere ansøgning.

Det kunne jo være, at det også økonomisk ville blive en fordel for det danske samfund, at man fik en vurdering af sagkyndige fagfæller i stedet for, som det foregår nu. Det kunne jo give en så stor økonomisk gevinst, at man vidste, at forskerne med rimelighed kunne nå resultater. Men i al fald betyder det, at ansøgninger om et beløb af betragtelig størrelse underkastes sagkyndig vurdering, medmindre ansøgningen umiddelbart skønnes for ringe kvalificeret til at kunne bære en sådan vurdering. Da danske forskere har betydelig bedre økonomiske vilkår end forskere i de lande, vi normalt sammenlignes med, bør vi naturligvis også sikre os, at disse kvalitetskrav er i orden.

Forslagets intentioner om at inddrage udenlandske fagfæller i højere grad er både sunde og fornuftige, især i et så lille land som Danmark. Selv om det ikke absolut behøver at være et tryllemiddel, er det en af de mekanismer, der kan højne kvaliteten i forskningen. Deri er jeg enig.

I B 59 er der også mange positive intentioner, men også en del, som jeg opfatter som restriktive, og en del negative.